

Les construccions psicològiques amb verb lleuger del tipus *A la Laia li fa ràbia la calor*: ¿què ens en diuen les obres normatives de referència?

GEORGINA ALVAREZ-MORERA

Universitat Rovira i Virgili

JORDI GINEBRA SERRABOU

Universitat Rovira i Virgili

ISABEL OLTRA-MASSUET

Universitat Rovira i Virgili

CARLES ROYO BIETO

Universitat Rovira i Virgili

1. INTRODUCCIÓ¹

En català hi ha estructures psicològiques amb verb lleuger, com la que il·lustra la frase *A la Laia li fa ràbia la calor*, que presenten les característiques següents:

1. Es construeixen amb el verb *fer*.
2. Presenten un nom psicològic escarrit en posició d'objecte.²
3. Es construeixen amb un sintagma datiu que designa l'experimentador.
4. Presenten, amb funció de subjecte, un constituent que expressa l'estímul.

1 La recerca que subjau a aquesta contribució s'ha realitzat a l'èmpara del grup de recerca ROLLING (2021 SGR 01217) i en el marc del projecte de recerca d'I+D+i PID2022-136610NB-I00, finançat per MCIN AEI/10.13039/501100011033 i «FEDER Una manera de hacer Europa».

2 Fem servir l'etiqueta *nom psicològic* per referir-nos als noms factivoemotius —vegeu a Royo (2017, p. 19-32) una caracterització semàntica dels corresponents verbs—, i deixem fora del grup els noms de coneixement i operacions intel·lectuals (*judici, opinió*), els noms desideratius i volitius (*desig, anhel*), de creença (*sospita*), d'inferència (*deducció*), de suposició (*somni, suposició*), de dubte i negació (*dubte, negació, refutació*), de sensacions físiques (*gana, fred, son, cansament, abaltiment, mareig*) i d'actituds mentals o vitals (*egoisme, catalanofòbia, misogínia*).

5. El sintagma datiu ocupa la posició inicial de la construcció i es duplica per mitjà d'un clític.
6. El subjecte ocupa la posició final de l'estructura.
7. Tenen caràcter estatiu.

Altres mostres d'aquesta estructura són les següents:

- (1) a. A la Laia li fa il·lusió que vingui la Mila.
b. Al Jordi li fa molta mandra preparar la maleta.
c. A la Marta li fa vergonya parlar en públic.

És important destacar la setena de les característiques indicades: els predicats als quals ens referim són estatus. Fixem-nos que en una frase com *A la Laia li fa il·lusió que vingui la Mila* l'esdeveniment que fa que la Laia estigui il·lusionada no és la realització concreta de la vinguda de la Mila, sinó el coneixement que té la Laia del fet que la Mila vindrà. Igualment, la frase *Al Jordi li fa molta mandra preparar la maleta* no indica que la mandra sorgeixi quan es prepara la maleta, sinó que es genera pel fet de pensar en la possibilitat de preparar la maleta.

Aquestes construccions presenten interès teòric i pràctic per diverses raons, entre les quals podem assenyalar les següents:

- a) El verb lleuger que seleccionen, *fer*, és un verb, a priori, típicament dinàmic (i no estatiu, doncs).
- b) El nombre de noms psicològics que hi podem trobar sembla que és limitat. Així, si podem afirmar que les frases d'(1) són gramaticals en català, resulta que són agramaticals (o de gramaticalitat problemàtica) les frases de (2).

- (2) a. **A la Montse li fa admiració la teva calma.*
b. **A la Júlia li fa fúria la impuntualitat.*
c. **A la Laia li fa ira sentir parlar d'aquella història.*

- c) En el català oral espontani d'avui (almenys en el de certs sectors socials) el verb *fer* alterna amb *donar*. Aquest fet s'atribueix a la interferència del castellà, que recorre al verb *dar* en les construccions paral·leles.³
- d) La construcció té límits semàntics potser no del tot precisos amb altres estructures psicològiques que seleccionen el verb *donar* (aquestes genuïnes

3 L'alternança *fer/donar* també apareix en estructures d'una altra mena, com la que representen *fer un petó / donar una besada* (Alvarez-Morera, 2023, p. 9, 27, 31), però són estructures que queden fora de l'abast del nostre estudi.

sense cap mena de dubte), com ara la que representa l'oració *No pots pensar-te l'alegria que em dones amb aquesta nova* (DIEC2, s. v. *alegria*) o la que representa l'oració *Donar-se vergonya d'haver comès una falta* (DIEC2, s. v. *vergonya*).

- e) La construcció té uns límits sintàctics i semàntics potser no del tot precisos amb una estructura dinàmica paral·lela, formalment igual, que exemplifiquem més endavant (§ 4) (Viñas-de-Puig, 2009, 2014).⁴
- f) Amb el mateix valor, la construcció alterna amb *tenir*, però no pas en tots els casos. En català són habituals predicats com *tenir ràbia*, *tenir por* i *tenir vergonya*, però no ho són tant (o no ho són gens) predicats com *tenir fàstic*.

L'objectiu d'aquesta comunicació és analitzar quina és la informació que proporcionen els recursos normatius de l'estàndard català sobre aquesta estructura i sobre els límits d'aquesta estructura, tant des del punt de vista de l'explicació gramatical com des del punt de vista del guiatge pràctic per als usuaris de la llengua. A l'apartat 2 presentem la manera com les gramàtiques i els diccionaris de l'IEC descriuen la construcció. A l'apartat 3 valorem si aquesta descripció prediu el caràcter eminentment estatiu de l'estructura. A l'apartat 4 avaluem si, a més, hi ha referències al caràcter —que sembla excepcional— del valor dinàmic de la construcció. A l'apartat 5 fem notar el que sembla que és el caràcter idiosincràtic dels noms psicològics, una propietat a la qual no es refereixen les gramàtiques de l'IEC. A l'apartat 6 examinem, pel que fa al verb lleuger concret, el tractament lexicogràfic, en el DEIEC, d'una petita mostra de noms psicològics. Finalment, en l'apartat 7 presentem unes conclusions.

No ens proposem en aquest punt de l'estudi —la previsió és fer-ho més endavant— indagar en la caracterització d'aquesta construcció des de l'òptica de la sintaxi teòrica. Convé tenir present que la correspondència espanyola d'aquestes estructures ha estat objecte de debat en els darrers temps. Així, mentre Cuervo (2010) considera que una frase com *Al técnico le dan rabia las propuestas* presenta una estructura estativa inacusativa, Acedo-Matellán i Mateu (2015) defensen que un predicat com aquest, encara que estatiu, és inergatiu —vegeu també Royo (2017, p. 394 i s.) per a una anàlisi de les dues posicions. També caldrà explorar més endavant si aquestes estructures, estatives, poden caracteritzar-se com a cau-

4 Farem servir el terme *dinàmic* com a oposat a *estatiu*, encara que avui en la lingüística catalana també es fa servir el terme *eventiu*, calcat de l'anglès *eventive*.

satives (o, si fos el cas, si hi ha, en català, amb el verb *fer*, construccions estatives causatives que contrasten amb construccions paral·leles no causatives).⁵

Finalment, volem assenyalar que el lector potser trobarà a faltar indicacions més precises del que, a parer nostre, els recursos normatius o de la llengua estàndard haurien d'esmenar, afegir o millorar sobre la construcció analitzada. L'espai ens impedeix tractar aquest punt, que deixem per a més endavant. També deixem per a més endavant la possibilitat —suggerida per un dels avaluadors— de complementar les descripcions amb dades empíriques/experimentals al voltant de la percepció dels parlants sobre aquestes construccions (sobretot pel que fa a les alternances entre *fer*, *tenir* i *donar* en determinats contextos).

2. INFORMACIÓ DE LES GRAMÀTIQUES I ELS DICCIONARIS DE L'IEC

La GIEC s'ocupa de les construccions que estudiem en el marc general de l'estudi dels verbs lleugers (§ 21.2.1), encara que pròpiament no les individualitza com a objecte específic d'anàlisi. D'una banda, esmenta el fet que el verb lleuger *fer* apareix en predicats estatus (p. 825, 830), però els exemples que proporciona (*fer mala cara*, *aquesta corda fa 10 canes*) no fan pensar en les construccions psicològiques amb verb lleuger (des d'ara CPVL).

De l'altra, inclou (p. 827) els predicats *fer efecte*, *fer fàstic*, *fer goig*, *fer impressió*, *fer llàstima*, *fer mal*, *fer vergonya*, *fer mandra*, *fer patxoca* i *fer pena* com a exemples d'un dels patrons sintàctics possibles en què trobem el verb lleuger *fer* quan forma «predicats d'activitat que impliquen creació, generació o producció, controlada o no» (p. 826) i, en concret, quan el predicat resultant admet la paràfrasi «produir una sensació o un sentiment» (p. 827). No tots aquests exemples, de tota manera, pertanyen a la categoria de les CPVL.

Quant al contrast entre les CPVL amb *fer* i les CPVL amb *donar*, la gramàtica estableix, tot i que no centrant-se en les CPVL —que, com hem dit, no esmenta específicament—, que el verb *donar* lleuger es fa servir «en predicats que indiquen alguna mena de transferència d'una entitat a una altra provocada per un subjecte que generalment controla l'esdeveniment» (p. 830-831). Afegeix que, quan expressa «suscitació d'un estat d'ànim», es combina amb sintagmes nominals no escarits (*donar una alegria*), escarits en plural —amb menys freqüència— (*donar*

5 L'existència de predicats estatus causatius en les llengües naturals sembla clara després de la tesi de Maya Arad (1998) —vegeu també Acedo-Matellán i Mateu (2015) i Royo (2017)—, tot i que potser encara no és clar quina és la naturalesa sintàctica precisa d'aquesta causativitat estativa. Vegeu també Alexiadou i Iordăchioaia (2014), que s'hi refereixen però no en fan l'anàlisi estructural. Álvarez-Morera (2023, p. 4-6) es refereix de passada a frases com *fer por* per caracteritzar-les com a causatives, però no indica si considera que admeten una lectura estativa.

ànims) i —marginalment— escarits en singular (*donar conhort*, *donar consol*, *donar gust*). I puntualitza que no s'utilitza, en general, quan el subjecte no controla l'acció expressada pel sintagma verbal (p. 831). Per aquesta raó es diu *Aquesta persona/cambra em fa por* i no pas *Aquesta persona/cambra em dona por* (p. 831). I per aquesta raó es recorre a *fer* amb *goig*, *pena*, *ràbia* o *vergonya* (p. 832) (i amb noms no psicològics, que no són pertinents en aquest estudi). La gramàtica, de tota manera, adverteix que existeixen força casos en què tant *fer* com *donar* són acceptables amb el mateix significat. Dels exemples que proporciona, n'hi ha un que correspon a una CPVL: *fer/donar gelosia* (p. 832).

Finalment, la gramàtica fa referència a una oració com *Em dono vergonya d'haver comès aquesta falta*, i fa notar que es fa servir *fer vergonya* quan es vol dir 'causar escrúpul, torbar l'ànim' (p. 831).

La GEIEC (§ 17.2.2) i la GBU (p. 399 i 401) no afegeixen informació a la que forneix la GIEC, però la GBU sí que fa una matisació que no apareix a la GIEC. Així, si la GIEC indicava que per expressar «entrada en un estat físic o anímic no es fa servir el verb *donar*» (p. 832), raó per la qual assenyalava que no es diu *M'ha donat gana* sinó *M'ha vingut gana*, la GBU afegeix que, en aquest cas, «s'utilitza *fer*, *venir*, *agafar* o *entrar*» (p. 401): admet, doncs, que *fer* pot tenir valor incoatiu.

El DIEC2, pel que fa a la caracterització del verb *fer* en les CPVL, es limita a incloure els exemples *fer efecte*, *fer sensació*, *fer plaer* i *fer goig* al final de l'exemplari de la subentrada 6, que conté l'enunciat definidor següent: «Realitzar (una acció), efectuar (un moviment), practicar (una operació), causar (un efecte)». En canvi, el DEIEC sí que aïlla una accepció específica del verb *fer* que hem de considerar que correspon en línies generals a l'estructura que és objecte de la nostra atenció. Es tracta de l'accepció 3.1., que és la següent:

- 3.1 tr. [LC] [Un ésser, un fet, una cosa] causar [un sentiment, una sensació] [en algú, en un animal]. ♦ *fer fàstic*, *fer por*, *fer angúnia*, *fer llàstima*, *fer pena*, *fer vergonya*, *fer mandra*, *fer impressió*, *fer la sensació*, *fer la impressió*
 ■ *Les aranyes li fan molt de respecte. Em fa basarda passejar sol de nit. Fa ràbia que presumeixi tant de diners.*

3. ANÀLISI DE LA INFORMACIÓ QUE PROPORCIONA L'IEC (1): OMISSIÓ DE REFERÈNCIES AL CARÀCTER ESTATIU DE LA CONSTRUCCIÓ

Col·locar predicats com ara *fer ràbia*, *fer fàstic* o *fer vergonya* en el grup dels «predicats d'activitat» és problemàtic. En primer lloc, perquè avui l'expressió *predicat d'activitat* es fa servir generalment per designar un predicat dinàmic, i molt sovint també per indicar, a més, que el predicat selecciona un subjecte agentiu. I si aquest és el cas de *fer pessigolles* o *fer petons*, no és el cas de les cade-

nes que ens ocupen, que són estatives i no es construeixen amb agent. D'aquesta manera, a més, queden també sense explicar les característiques 5 i 6 de l'estructura, assenyalades abans, que són que el sintagma datiu ocupa la posició inicial de la construcció (i es duplica per mitjà d'un clític) i que el subjecte ocupa la posició final del conjunt; característiques que més aviat l'acosten a les del verb *agradar*.⁶

En segon lloc, la paràfrasi «produir una sensació o un sentiment», si bé no és inadequada des del punt de vista semàntic (ja que, certament, una frase com *A la Laia li fa ràbia la calor* podria glossar-se dient que la calor «produeix» la ràbia de la Mila), potser no és orientadora des del punt de vista de la descripció de la semàntica «estructural» o «sintàctica», perquè la paràfrasi més aviat fa pensar en un subjecte causatiu des del punt de vista d'aquesta semàntica, i el subjecte d'aquestes construccions, en canvi, és més aviat un argument intern. La qüestió, doncs, és que l'estructura que presenten els predicats als quals ens referim és eminentment estativa, i aquesta propietat no queda ben explicada a la GIEC.

4. ANÀLISI DE LA INFORMACIÓ QUE PROPORCIONA L'IEC (2): OMISSIÓ DE REFERÈNCIES AL CARÀCTER EXCEPCIONAL DEL VALOR DINÀMIC DE LA CONSTRUCCIÓ

El que s'ha indicat a l'apartat anterior podria no tenir excessiva importància pràctica si la qüestió fos simplement que hi ha una propietat de la llengua que no s'ha descrit però que no presenta problemes d'ús. En canvi, aquesta no és ben bé la situació. Hem vist abans que la GIEC indica que per expressar «entrada en un estat físic o anímic no es fa servir el verb *donar*» (p. 832) —es diu *M'ha vingut gana* i no pas *M'ha donat gana*—, però l'afirmació no ens impediria recórrer al verb *fer*, i formular una frase com *M'ha fet gana*, que sembla agramatical en català. Encara més: com hem dit igualment, la referència a *fer* per a aquests casos és explícita a la GBU («en aquest cas s'utilitza *fer*, *venir*, *agafar* o *entrar*») i, encara que els dos exemples que proporciona amb *fer* són gramaticals (*Les aranyes em fan por* i *Li fa vergonya parlar en públic*), s'esdevé, però, que són estatus (no indiquen «entrada en un estat físic o anímic»). Però, sobretot, el que s'esdevé és que res no impediria, repetim, d'acord amb aquesta caracterització, donar validesa a una frase com *Tanta estona davant de la pastisseria m'ha fet gana*, que —a judici de totes les persones consultades i del mateix IEC— és inadequada. (Caldria,

6 De fet, Lorente ja va indicar l'any 2002, referint-se a unitats com *fer fàstic*, *fer pena*, *fer gràcia*, *fer por* i altres, que es tracta de predicats psicològics i que tenen una «semàntica predicativa paral·lela a la del verb *agradar*» (Lorente, 2002, p. 857-858).

doncs, el recurs a verbs com *venir*, *agafar* o *entrar* perquè la frase fos gramatical, ja que serien aquests verbs els portadors del tret de la incoativitat.)

El punt que caldria determinar, així, és si, al costat de la interpretació estativa general de la qual tractem en aquesta comunicació, les CPVL amb *fer* i SN escarrit (singular) admeten o no, a més, en algun grau, la interpretació dinàmica. O, dit de la manera com ho fan la GIEC i la GBU, si poden expressar «entrada en un estat físic o anímic». I si, a més del caràcter dinàmic incoatiu, també poden presentar caràcter dinàmic causatiu o agentiu.

Per a Viñas-de-Puig (2009, p. 129), el predicat *fer por* admet una lectura dinàmica causativa agentiva, com mostraria una frase com *El teu germà em va fer por per divertir-se*. Es tracta, però, d'acord amb aquest autor, d'una estructura molt restringida, que no és possible amb predicats com *fer angúnia*, *fer ràbia*, *fer nosa*, *fer mandra*, *fer gràcia*, *fer pal*, *fer il·lusió* i *fer llàstima* (però potser sí amb *fer fàstic*). A parer seu, la majoria dels predicats psicològics, per les seves propietats inherents, denoten estats o assoliments, i això és incompatible amb la lectura agentiva. En canvi, *fer por* pot denotar una realització, i això fa que el predicat sigui gramatical en la interpretació agentiva (Viñas-de-Puig, 2009, p. 133).

De tota manera, no estem del tot segurs que una frase com *El teu germà em va fer por per divertir-se* sigui realment una frase natural en català, és a dir, si *fer por* funciona amb subjecte agentiu. Una cerca a Google (25 setembre 2023) de la cadena «No li facis por» va donar 4 ocurrències, que contrasten amb les 421 que vam obtenir amb la cadena «No l'espantis». Aquestes 4 ocurrències, a més, no tenien totes una interpretació agentiva clara. Vam buscar també «Es dedica a fer por», i vam obtenir una única ocurrència, un comentari al web del Wikiloc: «hi ha un capullo que es dedica a fer por a la gent que va tranquil·lament per la muntanya». Tot i això, cal afegir que un dels avaluadors —li agraïm l'observació— ens indica que, almenys en valencià, una frase com *El teu germà em va fer por per divertir-se* és completament natural, fins i tot amb el substantiu *temor* (*No li faces temor que després no podrà dormir*).

5. IDIOSINCRÀSIA DELS NOMS PSICOLÒGICS

Un altre punt que demana més atenció descriptiva, del qual no hi ha informació a les gramàtiques de l'IEC, és, de fet, el caràcter poc sistemàtic de l'estructura que estudiem. A (3) tenim noms psicològics que, amb valor estatiu, es construeixen tant amb *fer* com amb *tenir* (amb el canvi corresponent de distribució funcional dels constituents). A (4) tenim casos que es construeixen amb *fer* i no amb *tenir*. A (5), en canvi, en tenim que es construeixen amb *tenir* i no pas amb *fer*.

Finalment, a (6) en presentem que, d'acord amb la nostra intuïció com a parlants, no admeten *fer* ni *tenir*.

(3)

La Laia té ràbia de la calor	A la Laia li fa ràbia la calor
La Mila té por de l'hivern	A la Mila li fa por l'hivern
La Marta té vergonya de parlar en públic	A la Marta li fa vergonya parlar en públic
La Júlia té llàstima del Joan	A la Júlia li fa llàstima el Joan
El Joan té mandra d'aixecar-se d'hora	Al Joan li fa mandra aixecar-se d'hora

(4)

*Té goig d'aquesta americana	Li fa goig aquesta americana
*Té impressió d'aquesta vista	Li fa impressió aquesta vista
*Té patxoca d'estar junts	Li fa patxoca estar junts
?Té pena de no anar-hi	Li fa pena no anar-hi
?El Jordi té fàstic al fetge	Al Jordi li fa fàstic el fetge

(5)

La Montse té admiració pel Joan	*A la Montse li fa admiració el Joan
La Laia té fred	*A la Laia li fa fred (l'hivern)
La Mila té ira	*A la Mila li fa ira (recordar aquell dia)
L'Anna té anhel de superació	*A l'Anna li fa anhel la superació
La Marta té ànsia de veritat	*A la Marta li fa ànsia la veritat
La Mica té apetència d'avellanes	*A la Mica les avellanes li fan apetència
L'Olga té aversió al risc	*A l'Olga li fa aversió el risc

(6)

*La Júlia té fúria a la impuntualitat	*A la Júlia li fa fúria la impuntualitat
*La Laia té aclapament per la situació	*A la Laia li fa aclapament la situació
*La Mila té intriga d'aquest silenci	*A la Mila li fa intriga aquest silenci

6. INFORMACIÓ LEXICOGRÀFICA DE LES UNITATS CONCRETES

Com hem indicat, la GIEC (p. 832) adverteix que existeixen força casos en què tant *fer* com *donar* són acceptables amb el mateix significat i, dels exemples

que proporciona, n'hi ha un que correspon a una CPVL: *fer/donar gelosia*. Per saber quines altres CPVL admeten *fer* o *donar* és lògic plantejar-se que el camí és consultar els diccionaris. El DEIEC proporciona més informació que el DIEC2 sobre aquest punt, i per això hi hem recorregut per elaborar la taula 1, per a la qual hem seleccionat els noms psicològics que han aparegut en el nostre text. Es tracta d'una petita mostra d'anàlisi. En la segona columna hi indiquem si hi apareix algun exemple amb *fer*, i en la tercera si hi apareix algun exemple amb *donar*. Cal tenir en compte que ens referim sempre a casos amb el nom escarrit en singular. Si es recullen exemples en plural o amb el nom amb determinant, ho consignem a la quarta columna. Prescindim del fet que en alguns casos la CPVL està recollida com a unitat fraseològica —com a subentrada— i en d'altres no.

TAULA 1
Els verbs lleugers fer i donar en les CPVL. Dades del DEIEC

	<i>fer</i>	<i>donar</i>	Altres construccions
alegria	-	-	donar una alegria
fàstic	✓	-	
gelosia	✓	-	
goig	✓	-	
gràcia	✓	-	
il·lusió	✓	-	fer-se la il·lusió
impressió	✓	-	fer la impressió
llàstima	✓	-	fer una llàstima
mandra	✓	-	
patxoca	✓	-	
pena	✓	-	
plaer	✓	✓	
ràbia	✓	-	
sensació	✓	-	fer la sensació
vergonya	✓	✓	donar-se vergonya

De les 15 unitats de la taula, n'hi ha 12 que admeten *fer* i no admeten *donar*. De tota manera, cal fer notar que hi ha, en un cas, discontinuïtat entre la informació de la GIEC i la del DEIEC, perquè, com hem dit, la GIEC accepta *fer/donar gelosia* i, en canvi, el DEIEC només proporciona un exemple amb *fer* (*Li fa gelosia de veure'ls tan ben avinguts*) i cap amb *donar* (tampoc no trobem *donar*

gelosia al DIEC2, ni al DNV, ni al DDLC, ni en cap de les 1.315 ocurrences de *gelosia* del CTILC —consulta setembre 2023—, ni al CICA —consulta setembre 2023—. Quant a *fer llàstima*, convé remarcar que apareix a l'article corresponent al verb *fer*, i no pas al de *llàstima*, on només trobem *fer una llàstima*. En relació amb les altres 3 unitats (*alegria*, *plaer*, *vergonya*), cal comentar el següent. No trobem al DEIEC *fer alegria* / *donar alegria* (sí *donar una alegria*). En canvi, oracions com *Em va fer alegria veure que havies arribat* semblen, almenys per a la percepció dels autors d'aquest article, naturals en català. També el DCC recull, com a subentrada, la construcció *fa alegria de* (agraïm l'observació a un dels avaluadors). I hi trobem *fer plaer* / *donar plaer* i *fer vergonya* / *donar vergonya* (a més de *donar-se vergonya*). És estrany el cas de *donar vergonya*, perquè, com hem vist, la GIEC indica explícitament que amb aquest nom es recorre a *fer* (p. 832). Potser el DEIEC addueix aquest sintagma per fer avinent que sí que és legítim *donar-se vergonya* (tot i que, com hem indicat, *donar-se vergonya* també hi apareix).

Segui com sigui, aquesta petita anàlisi mostra que també en l'àmbit de les unitats concretes caldria afinar i precisar més. El DEIEC, com hem dit, ha fet un pas endavant en aquest punt en relació amb el DIEC2, però cal encara anar més enllà.

7. CONCLUSIONS

L'estructura psicològica amb verb lleuger que il·lustra una frase com *A la Laia li fa ràbia la calor* presenta un seguit de propietats específiques que la fan interessant tant des del punt de vista descriptiu com des del punt de vista teòric. Alhora, és una estructura que pot provocar problemes pràctics en els usuaris del català formal. En aquesta contribució hem estudiat quina és la informació que proporcionen els recursos normatius de l'estàndard català sobre aquesta construcció i sobre els límits d'aquesta construcció, tant des del punt de vista de l'explicació gramatical com des del punt de vista del guiatge pràctic per als usuaris de la llengua. La conclusió és que l'atenció que hi dediquen és escassa i que la descripció que en fan és millorable. Aquest estat de coses afecta el fenomen d'una manera general i també les dades d'ús de les unitats concretes, per a les quals no sempre hi ha informació precisa. Cal esperar que en un futur pròxim es progressarà en aquesta àrea, com s'ha fet en els darrers anys en relació amb altres qüestions gramaticals i lèxiques.

REFERÈNCIES BIBLIOGRÀFIQUES

- ACEDO-MATELLÁN, Víctor; MATEU, Jaume (2015). «Los verbos psicológicos: raíces especiales en estructuras corrientes». A: MARÍN, Rafael (ed.). *Los predicados psicológicos*. Madrid: Visor Libros, p. 81-109.
- ALEXIADOU, Artemis; IORDĂCHIOAIA, Gianina (2014). «The psych causative alternation». *Lingua*, vol. 148 (setembre), p. 309-336.
- ALVAREZ-MORERA, Georgina (2023). «The nominal in light verb constructions: a corpus-based study in present-day English, German, Catalan and Spanish». Tesi doctoral. Universitat Rovira i Virgili.
- ARAD, Maya (1998). «VP-Structure and the Syntax-Lexicon Interface». Tesi doctoral. University College London.
- CICA = TORRUELLA, Joan; PÉREZ SALDANYA, Manuel; MARTINES, Josep (dir.). *Corpus informatitzat del català antic* [en línia]. <<http://www.cica.cat/index.php>>.
- CTILC = INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS. *Corpus textual informatitzat de la llengua catalana* [en línia]. <<https://ctilc.iec.cat/scripts/index.asp>>.
- CUERVO, M. Cristina (2010). «La estructura de expresiones con verbos liviano y experimentante». *Cuadernos de la ALFAL*, núm. 1, p. 194-206.
- DCC = *Diccionari català castellà* (1987). Barcelona: Enciclopèdia Catalana [en línia actualitzat periòdicament]. <<https://www.diccionari.cat/diccionari-catala-castella>>.
- DDLc = INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS. *Diccionari descriptiu de la llengua catalana* [en línia]. <<https://dcc.iec.cat/ddlci/scripts/index.html>>.
- DEIEC = INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS. *Diccionari essencial de la llengua catalana* [en línia]. <<https://deiec.iec.cat/>>.
- DIEC2 = INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS (2007). *Diccionari de la llengua catalana*. Barcelona: Enciclopèdia Catalana / Edicions 62.
- GBU = INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS (2019). *Gramàtica bàsica i d'ús de la llengua catalana*. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans.
- GEIEC = INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS. *Gramàtica essencial de la llengua catalana* [en línia]. <<https://geiec.iec.cat/inici>>.
- GIEC = INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS (2016). *Gramàtica de la llengua catalana*. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans.
- LORENTE, Mercè (2002). «Altres elements lèxics». A: SOLÀ, Joan; LLORET, Maria Rosa; MASCARÓ, Joan; PÉREZ SALDANYA, Manuel (dir.). *Gramàtica del català contemporani*. Vol. I. Barcelona: Empúries, p. 831-888.
- ROYO, Carles (2017). «Alternança acusatiu/datiu i flexibilitat semàntica i sintàctica dels verbs psicològics catalans». Tesi doctoral. Universitat de Barcelona.

- VIÑAS-DE-PUIG, Ricard (2009). «The argument of experience: Experience predicates and argument structure in Catalan and Mayangna». Tesis doctoral. Purdue University.
- (2014). «Predicados psicológicos y estructuras con verbo ligero: del estado al evento». *Revista de Lingüística Teórica y Aplicada*, vol. 52, núm. 2 (2n semestre), p. 165-188.